

Arrest

nr. 121 388 van 25 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat P. STEYAERT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1987 in het dorp Dewan, gelegen in de regio Sar Shahi in het district Rodat van de provincie Nangarhar, Afghanistan. Tot uw vertrek uit Afghanistan hebt u steeds daar gewoond, de laatste jaren samen met uw beide ouders, uw vrouw en uw drie kinderen. Verder hebt u twee broers die ook in uw dorp wonen, twee zussen die in Jalalabad wonen en een zus en een broer die in Londen wonen. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Van ongeveer 2002 tot 2008 studeerde u aan een madrassa, eerst in de afdeling in uw streek, vervolgens in de centrale afdeling in Jalalabad. Twee van uw studiegenoten van die tijd sloten zich later aan bij de taliban en u onderhield goede contacten met hen. Ook de man van uw schoonzus, Rahatullah, was lid van de taliban en ook met hem had u een degelijke band. Via Rahatullah

was u ook bekend met enkele andere taliban van de streek. Voor uw relatie met deze taliban was het nooit een probleem dat u hun politieke overtuigingen niet deelde en geen lid was van de groepering. U had een ijshandel waarvoor u twee voertuigen bezat en enkele mensen te werk stelde.

Rond juli 2012 vroeg uw vrouw u om haar mee te nemen naar haar zus, de vrouw van Rahatullah. Jullie gingen dus bij hen op bezoek. Daar was toen ook een andere talib. Die avond kreeg Rahatullah telefoon van een andere talib: de groep had het plan een bom te plaatsen op de weg tussen het district Bati-Kot en Jalalabad. De bom lag er al, maar de afstandsbediening deed het niet. Ze hadden Rahatullah nodig omdat die verstand had van die zaken. Ze vermeldde dat ze naar Dagay moesten gaan. Rahatullah verontschuldigde zich en vertrok. Rahatullah laadde de bom in zijn auto. Toen botste de groep op de veiligheidstroepen. Er ontstond een vuurgevecht en tijdens het gevecht kwam de bom tot ontploffing. Dit zou gebeurd zijn door een signaal dat werd verzonden vanuit een vliegtuig. Rahatullah kwam om in de ontploffing en de andere taliban vluchtten weg.

Na dit incident bleef de taliban een maand lang weg uit de regio. Na die maand, begin augustus 2012, kreeg u echter een brief van de taliban waarin u werd beschuldigd van spionage. U vermoedde dat de taliban dachten dat u de nacht van het incident de positie van de taliban aan de overheid had doorgegeven. Ze riepen u op om u te komen verantwoorden. Vervolgens belden ze u om te herhalen dat u moest komen en ze gaven u een telefoonnummer dat u kon contacteren wanneer u naar hen toe wilde gaan. Aan deze eerste brief hechtte u niet veel belang. Begin september 2012 kreeg u een tweede brief en daarna een tweede telefoon. Ze herhaalden dat u zich moest komen verantwoorden, anders zouden ze u ter dood veroordelen. Nu nam u de dreiging wel serieus. U vertrok naar Jalalabad om onder te duiken bij een bevriende mawlawi en om te kijken of hij u kon helpen want hij had banden met de overheid. Hij zei echter dat de overheid u niet zou kunnen beschermen als de taliban u verdachten van spionage. U bleef nog bij de mawlawi totdat begin november alles voor uw reis was geregeld en u kon vertrekken. U vloog naar Iran en vervolgens reisde u over land tot België. Op 4 december 2012 kwam u aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: twee brieven van de taliban, uw taskara, uw reispas, uw attest van de madrassa en een document waarin het district en de maleks uw relaas bevestigen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn namelijk een reeks weinig geloofwaardige elementen in uw relaas die tezamen maken dat aan het relaas in zijn geheel weinig geloof kan worden gehecht.

Ten eerste is uw schets van het bezoek dat u aan Rahatullah bracht niet heel waarschijnlijk. U zei weliswaar dat hij het eerder al met u over acties van de taliban had gehad met de bedoeling u over te halen u aan te sluiten (zie Gehoorverslag CGVS dd. 12/06/2013, p. 16), maar dan ging het wel over operaties die reeds hadden plaatsgevonden. Bij dit bezoek sprak hij met u echter over een operatie die op dat eigenste moment aan de gang was (zie CGVS p. 14, 15). Hij vertelde u over het plan, het probleem met de afstandsbediening en in welke buurt ze zich bevonden (zie CGVS p. 14, 15). U was dan wel getrouwd met de zus van zijn vrouw, maar men zou toch verwachten dat hij enige voorzichtigheid aan de dag legde wanneer het over zo'n gevoelige materie ging. Het was trouwens een kleine moeite om even naar een andere ruimte of naar buiten te gaan om de telefoon op te nemen en de plannen te bespreken. U was immers geen lid van de taliban en u had zijn pogingen u te overtuigen afgewezen (zie CGVS p. 16). Gezien het voor uw schoonbroer dus overduidelijk was dat u zich niet wenste aan te sluiten kan zijn toch wel zeer nonchalante manier van handelen dan ook niet overtuigen. Uw bewering dat u een goede verstandhouding had met de Taliban doet hieraan geen afbreuk gezien het toch wel zeer gevoelig karakter van de inhoud van het telefoongesprek en er toch van uit kan worden gegaan dat uw schoonbroer hieromtrent de nodige discretie aan de dag zou leggen (zie CGVS p. 8, 10).

Ten tweede komt het als enigszins ver gezocht over dat men u zou beschuldigen van spionage ten gevolge van het incident waarin Rahatullah stierf. U hebt geen uitsluitsel dat men u hierdoor van spionage beschuldigde, maar u vermoedt dit wel (zie CGVS p. 17).

Vooreerst is de mogelijkheid dat de taliban ontdekt zouden kunnen worden niet zo ondenkbaar. Ze opereerden in de regio van de weg van Bati-Kot naar Jalalabad. Dit is de grote baan die Jalalabad verbindt met de grensovergang bij Turkham, de belangrijkste grensovergang met Pakistan (zie print-outs artikels in blauwe map). Het district Bati-Kot ligt op zo'n 35 tot 40 kilometer van de provinciale hoofdstad Jalalabad (zie kaart AIMS in blauwe map). Dit is een strategische regio dus controle zal logischerwijs strenger zijn. Het lijkt dus helemaal niet vanzelfsprekend dat de taliban aan spionage zouden denken wanneer ze daar ontdekt worden.

Verder bleek uit uw gehoor, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u eigenlijk een behoorlijke band met de taliban had en dat ze u wel konden vertrouwen. U kende immers drie taliban goed: enerzijds twee vroegere studiegenoten van de madrassa met wie u daarna nog contact had, zo blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS p. 7-8), en anderzijds de echtgenoot van uw schoonzus (zie CGVS p. 9). Zowel met uw studiegenoten als met Rahatullah had u een goede verstandhouding (zie CGVS p. 8, 10). Ook was u bekend met collega-taliban van Rahatullah (zie CGVS p. 10). Hoewel u deze taliban al jaren kende gaf u niet aan ooit gepoogd te hebben hen aan te geven of hun acties te hinderen en maakt u ook op geen enkel moment allusie op het gegeven als zou er een vertrouwensprobleem zijn geweest. De taliban hadden dus geen reden u te wantrouwen, wel integendeel. Dan is het vreemd dat ze ineens de verdenking op u zouden laten vallen wanneer ze betrappt worden, in plaats van bijvoorbeeld op de lokale inwoners van de plaats waar ze zich bevonden.

Geconfronteerd met het vreemde karakter van de beschuldiging van de taliban opperde u dat het misschien een manier was om u onder druk te zetten opdat u zich zou aansluiten of een zelfmoordaanslag zou uitvoeren (zie CGVS p. 18). Dit is echter een onwaarschijnlijke optie. Uit uw gehoorverslag bleek dat enkele talibanleden u eerder heel vrijblijvend hadden proberen te overtuigen en uw weigeringen geen repercussies met zich mee brachten (zie CGVS p. 8, 16). U inlijven door middel van een beschuldiging van spionage en bedreiging met de dood is dan wel een drastische opvoering van de druk. Men zou toch denken dat ze eerst wat meer zouden aandringen. Zelfs als ze zouden besluiten u zwaar onder druk te zetten, dan is het nog steeds heel omslachtig om dat door middel van een dergelijke beschuldiging te doen in plaats van u rechtstreeks te zeggen waar het op staat. Ten derde is uw reactie op de eerste brief weinig aannemelijk. U verklaarde namelijk dat u die niet zo serieus nam (zie CGVS p. 14, 17). Pas na de tweede brief ondernam u iets om uw probleem op te lossen door naar de mawlawi in Jalalabad te gaan (zie CGVS p. 14). Het is vreemd dat u een beschuldiging van spionage door de taliban niet ernstig zou nemen, vooral wanneer in acht wordt genomen dat ze u in navolging van de brief ook nog eens belden om hun boodschap kracht bij te zetten en te concretiseren (zie CGVS p. 16-17). Wat deze telefoongesprekken betreft valt het trouwens op dat de taliban u een telefoonnummer gaven waarop u hen kon contacteren indien u naar hen toe wilde gaan (zie CGVS p. 17). Het kan uiteraard niet overtuigen dat ze een telefoonnummer zouden geven aan iemand van wie ze vermoedden dat hij informatie doorspeelde aan de overheid, want zo liepen ze een risico te worden opgespoord.

U zei dat u de eerste brief niet serieus nam omdat het nog gebeurde dat de taliban brieven stuurden, maar dit daarna niet strikt opvolgden. Vervolgens naar voorbeelden gevraagd, moest u die echter schuldig blijven (zie CGVS p. 17).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De taskara, uw reispas en het onderwijsattest dat u voorlegde ondersteunen uw identiteit, die door het CGVS op zich niet in twijfel wordt getrokken. De brieven van de taliban zijn handgeschreven documenten die slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze kaderen in een geloofwaardig en coherent verhaal, wat hier niet het geval is. Hetzelfde geldt voor het document van het district en de maleks. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie dus niet omkeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan 3 dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies

hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Rodat in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U genoot immers lagere en middelbare opleiding tot de negende graad en vervolgens een religieuze opleiding tot de leeftijd van 20 of 21 jaar (zie CGVS p. 5, 6). Tijdens uw religieuze opleiding verbleef u ook een jaar in Jalalabad (zie CGVS p. 6, 7) waardoor er van uit kan worden gegaan dat u toch vertrouwd bent met deze stad, hier mensen kent en dit geen onbekend terrein voor u is. Daarenboven heeft u hier twee zussen wonen met wie u nog contact hebt en waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat zij u hier in eerste instantie zouden kunnen opvangen (zie CGVS p. 3). Ook in uw werk toonde u zin voor verantwoordelijkheid en initiatief. U had immers een eigen zaak waar u mensen tewerkstelde en voertuigen bezat (zie CGVS p. 8, 9).

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan artikel 1, A, 1° van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Daarnaast verzoekt hij om toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Meer concreet betwist hij de overweging waarbij het niet geloofwaardig wordt geacht dat Rahatullah een operatie met verzoeker zou bespreken, die op datzelfde moment aan de gang was. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal hierbij geen rekening heeft gehouden met het feit dat Rahatullah de schoonbroer van verzoeker was en dat zij een bijzonder goede verstandhouding hadden. Rahatullah vertelde over de operatie omdat hij het onbeleefd vond dat hij zijn gasten in de steek moest laten en met het oog op een goede verstandhouding hen hiervan op de hoogte stelde. Het is niet zo dat, omwille van het loutere feit dat van een modale Taliban in principe een discrete houding wordt verwacht, het verhaal van verzoeker daarom onwaar zou zijn.

Met betrekking tot het motief waarbij het Commissariaat-generaal het vergezocht vindt dat de Taliban verzoeker zou beschuldigen van spionage ten gevolge van het incident waarin Rahatullah stierf, stelt

verzoeker dat de geplande bomaanslag zich niet voordeed op de weg van Bati-Kot naar Jalalabad, zoals wordt voorgehouden door het Commissariaat-generaal. Er moet aldus een vertaalfout zijn gebeurd tijdens het verhoor. De aanslag deed zich immers voor op een veel minder drukke weg. Bovendien wist de Taliban van het feit dat Rahatullah verzoeker had ingelicht. Het is dan ook geenszins vergezocht om verzoeker van spionage te verdenken, nu de aanslag volledig uit de hand is gelopen, met de gekende gevolgen. Om dezelfde reden meent verzoeker dat het motief dat de Taliban geen redenen had om verzoeker te wantrouwen, niet correct is.

Waar het Commissariaat-generaal de reactie van verzoeker op de schriftelijke oproeping om zich ten aanzien van de Taliban te verantwoorden weinig aannemelijk vindt, stelt verzoeker dat hij de brief wel degelijk ernstig nam. Hij besprak de inhoud ervan met de dorpoudsten. Het was in tegendeel uit angst dat verzoeker niet naar de Taliban durfde te gaan. Toen verzoeker een tweede brief kreeg, besloot hij, in samenspraak met de dorpoudsten, om te vluchten.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit Dewan, een dorp in Rhodat. Dewan ligt slechts enkele tientallen kilometers verwijderd van Jalalabad. De Taliban ten aanzien van wie verzoeker zich diende te verantwoorden en die dreigen hem ter dood te veroordelen, zullen aldus weinig moeite kennen om verzoeker in Jalalabad te lokaliseren en op te pakken. Verzoeker meent dan ook dat Jalalabad geen veilig vestigingsalternatief voor hem is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing steunt met betrekking tot de vluchtelingenstatus op de volgende motieven:

- verzoekers schets van het bezoek aan Rahatullah is niet heel waarschijnlijk. In het verleden vertelde Rahatullah inderdaad over acties van de Taliban, maar dit ging over acties die reeds hadden plaatsgevonden. Bij dit bezoek sprak hij echter over een operatie die op dat ogenblik aan de gang was. Hij vertelde over het plan, het probleem met de afstandsbediening en in welke buurt ze zich bevonden. Hoewel Rahatullah verzoekers schoonbroer was, kan men niettemin verwachten dat hij enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen over zo'n gevoelige materie. Het was trouwens een kleine moeite om naar een andere ruimte of naar buiten te gaan om de telefoon op te nemen en de plannen te bespreken. Verzoeker was immers geen lid van de Taliban en hij had eerdere pogingen om hem te overtuigen afgewezen. Het is dan ook niet aannemelijk dat Rahatullah niet de nodige discretie aan de dag zou leggen;

- bovendien komt het als vergezocht over dat de Taliban verzoeker meteen zouden beschuldigen van spionage ten gevolge van het incident waarin Rahatullah stierf. De mogelijkheid dat de Taliban zouden ontdekt worden bij het uitvoeren van een operatie op de grote baan die Jalalabad verbindt met de grensovergang bij Turkham, de belangrijkste grensovergang met Pakistan, is reëel. Het is dus niet vanzelfsprekend dat de Taliban meteen aan spionage zouden denken;

- verzoeker verklaarde dat hij steeds een goede band had met de Taliban. Zo kende hij drie Taliban goed: enerzijds twee studiegenoten en anderzijds zijn schoonbroer Rahatullah. Hoewel hij hen al jaren kende was er op geen enkel moment allusie op het gegeven dat er een vertrouw-ensprobleem zou zijn geweest. Het is dan ook vreemd dat ze ineens hun verdenking op verzoeker zouden laten vallen wanneer ze betrappt werden, in plaats van bijvoorbeeld op de lokale inwoners van de plaats waar ze zich bevonden;

- geconfronteerd met het vreemde karakter van de beschuldiging van de Taliban, antwoordde verzoeker dat het misschien een manier was om hem onder druk te zetten om zich aan te sluiten of een zelfmoordaanslag uit te voeren. Dit is echter heel onwaarschijnlijk. Uit verzoekers gehoorverslag blijkt dat enkele Taliban hem vrijblijvend hadden proberen te benaderen en dat zijn weigering geen gevolgen had. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat, zonder eerst nogmaals aan te dringen, de Taliban hem meteen zouden beschuldigen van spionage en hem bedreigen met de dood, hetgeen een drastische opvoering van de druk is, alsook een omslachtige methode;

- verzoekers reactie op de eerste brief is weinig aannemelijk. Hij verklaarde dat hij deze niet zo serieus nam. Pas na de tweede brief ondernam verzoeker iets door naar de mawlawi te gaan in Jalalabad. Het is vreemd dat verzoeker een beschuldiging van spionage door de Taliban niet ernstig zou nemen, vooral wanneer ze in navolging van de brief ook nog eens belden om hun boodschap kracht bij te zetten. Bovendien zouden de Taliban verzoeker een telefoonnummer hebben gegeven om hen te contacteren. Dit wordt niet geloofwaardig geacht ten aanzien van iemand van wie ze vermoedden dat hij informatie doorspeelde aan de overheid, aangezien ze zo het risico liepen te worden opgespoord;

- verzoeker verklaarde dat hij de eerste brief niet serieus nam omdat het vaker voorkomt dat de Taliban brieven sturen zonder deze verder op te volgen. Verzoeker kon hier echter geen voorbeelden van geven;

- met betrekking tot de taskara, de reispas en het onderwijsattest, wordt gesteld dat dit verzoekers identiteit ondersteunt, die op zich niet in twijfel wordt getrokken. De brieven van de Taliban zijn handgeschreven documenten die slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze kaderen in een geloofwaardig en coherent verhaal, wat niet het geval is. Hetzelfde geldt voor het document van het district en de maleks. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal die zich ook in het administratief dossier bevindt, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. De neergelegde documenten kunnen dus de bovenstaande appreciatie niet omkeren.

De Raad stelt vast dat waar verzoeker een verklaring poogt te geven voor de indiscreties van Rahatullah, zulks nog niet van aard is dit motief te weerleggen. Verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer Rahatullah telefoon kreeg toen verzoeker bij hem te gast was en hij aan verzoeker aldus opbiechtte wat hij ging doen. Verzoeker verklaarde aldus dat Rahatullah de bom vermeldde, alsook dat die bom al ergens in Bati-Kot was geplaatst, maar dat de afstandsbediening toen niet werkte. Rahatullah werd gevraagd om te interveniëren omdat hij kennis had van bommen en hem aldus werd gevraagd te gaan kijken waarom de afstandsbediening de bom niet deed ontploffen. De Raad meent dat het weinig aannemelijk is dat een Taliban-lid ten opzichte van een buitenstaander de precieze details zou verklappen zoals de exacte locatie en modus operandi van een aan de gang zijnde operatie, te meer nu verzoeker reeds meermaals had geweigerd om de rangen van de Taliban te vervoegen en het hier om zeer gevoelige informatie ging. Samen met de commissaris-generaal is de Raad dan ook van oordeel dat het perfect mogelijk was om zich op een meer vage of algemene manier te verontschuldigen ten opzichte van verzoeker zonder hem de details van de operatie mede te delen. Het argument blijft dan ook staan.

Met betrekking tot het motief dat het vergezocht lijkt dat verzoeker onmiddellijk werd beschuldigd van spionage ten gevolge van het incident waar Rahatullah stierf, blijkt uit het gehoorverslag (p. 14) dat verzoeker als volgt verklaarde: *“ze wilden die bom plaatsen op de weg van de buitenlanders die van Kot-district kwamen op weg naar Jalalabad”*. De Raad stelt dan ook vast dat de vaststelling dat de aanslag gepland was op de weg van Bati-Kot naar Jalalabad, wel degelijk steunt op verzoekers verklaringen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het hier zou gaan om een vertaalfout. Ook waar hij beweert dat de aanslag zich voordeed op een veel minder drukke weg, laat hij na dit nader te duiden. Bovendien acht de Raad dit inderdaad weinig aannemelijk gezien zijn verklaring dat het de bedoeling was buitenlanders te treffen. Het motief dat de aanslag aldus voorzien was op de grote baan die Jalalabad verbindt met de grensovergang bij Turkham, de belangrijkste grensovergang met Pakistan, steunt op afdoende wijze op verzoekers verklaringen alsook op de documentatie die werd toegevoegd in het administratieve dossier. Het motief dat in deze strategische regio de kans op controle en ontdekking door de autoriteiten groter was, wordt door de Raad dan ook bevestigd. De Raad meent dan ook samen met de commissaris-generaal dat het niet noodzakelijk vanzelfsprekend is dat de Taliban verzoeker als eerste zouden verdenken. Bovendien motiveert de bestreden beslissing verder dat verzoeker een behoorlijke band had met de Taliban en dat ze hem konden vertrouwen. Verzoeker kende een drietal Taliban persoonlijk en heeft nooit gepoogd hen aan te geven of hun acties te hinderen; op geen enkel ogenblik bleek dat er een vertrouwensprobleem was. Aldus werd het terecht vreemd bevonden dat, wanneer ze betrappt werden tijdens de operatie, de verdenking meteen op verzoeker viel in plaats van bijvoorbeeld op de lokale bevolking van de plaats waar ze zich bevonden. Het enkele feit dat de Taliban zou hebben geweten dat verzoeker op de hoogte was, is niet van aard deze motieven te weerleggen [daargelaten de vraag hoe de Taliban wist dat Rahatullah in extremis de operatie aan verzoeker uit de doeken had gedaan].

Met betrekking tot het motief dat verzoeker de eerste brief van de Taliban niet serieus zou hebben genomen, ontkent verzoeker dit thans. Hij stelt dat hij de inhoud ervan besprak met de dorpoudsten en dat het feit dat hij zich niet bij de Taliban heeft gemeld, precies uit angst voor de Taliban was. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tijdens het interview verklaarde wat volgt: *“het gebeurde soms dat de Taliban zo'n brieven stuurden maar het niet serieus opvolgden. Ik dacht dat ze niet serieus waren. Anderzijds kan ik hen niet vertrouwen. (...)”* (pagina 17). Daarnaast verklaarde verzoeker nog: *“toen ik de eerste brief kreeg, gaf ik er niet veel aandacht aan. Ik ging door met mijn eigen leven, maar ik was wel voorzichtig van de Taliban, want mensen vertelden mij dat het gevaarlijk was voor mij, maar een maand later stuurde Taliban een andere dreigbrief. Na de tweede brief ging naar Mawlawi Abdul Aziz in Jalalabad (...)”* (pagina 15).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij de eerste brief niet ernstig nam en pas iets ondernam nadat hij de tweede brief had ontvangen. Het feit dat verzoeker thans een andere versie van zijn relaas geeft doet geen afbreuk aan deze terechte vaststelling. Bovendien betwist verzoeker niet het motief dat de Taliban naar aanleiding van de eerste brief hun dreigementen kracht bijzetten door te bellen, wat deze dreigementen toch meteen zwaarwichtiger moet hebben doen

overkomen. Evenmin betwist verzoeker het motief dat het bijzonder vreemd is dat de Taliban aan verzoeker, die ze van spionage zouden verdenken, een telefoonnummer zouden hebben gegeven, waardoor ze zouden kunnen worden opgespoord.

De verklaringen afgelegd ter terechtzitting dat de Taliban nog steeds naar hem op zoek zouden zijn, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing en sluit zich daarbij aan. De vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit Dewan, een dorp in Rhodat, dat slechts enkele tientallen kilometers verwijderd is van Jalalabad en dat de Taliban ten aanzien van wie verzoeker zich dient te verantwoorden, aldus weinig moeite zullen hebben om verzoeker in Jalalabad te lokaliseren en op te pakken, gaat hij eraan voorbij dat verzoekers relaas met betrekking tot zijn gegronde vrees voor vervolging ongeloofwaardig wordt geacht om de hierboven besproken redenen. Verzoeker kan deze elementen dan ook niet inroepen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Om dezelfde reden wordt een risico op ernstige schade door doodstraf of executie of nog, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4,§2 (a) respectievelijk (b), van de vreemdelingenwet, door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 48/4,§2, c van de vreemdelingenwet, volgt uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007,§ 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In de bestreden beslissing wordt de stad Jalalabad vooropgesteld als zulk een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Uit de uitgebreide informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterke regionale verschillen vertoont. Hoewel de situatie op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 verslechterd is, wordt door UNHCR nergens geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. (cfr. "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013) Aldus moet rekening worden gehouden met het veranderlijke karakter van het conflict en dienen de asielaanvragen nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Uit een veiligheidsanalyse door Cedoca (COI Focus Afghanistan, veiligheidssituatie Afghanistan, beschrijving van het conflict, 20 november 2013 alsook COI focus Afghanistan, veiligheidssituatie-regionale analyse. Deel één: centrale hooglanden, centraal en noordoost Afghanistan and Jalalabad, 20 november 2013), die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict zich situeert in het zuiden, zuidoosten en het oosten van Afghanistan. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio's van Afghanistan. Evenwel wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaats, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, een van de grotere steden in Afghanistan, is het geweldsniveau erg verschillend van de rest van de provincie Nangarhar.

Specifiek met betrekking tot Jalalabad wordt gesteld dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren weliswaar complexe aanslagen ten aanzien van zogenaamde "hoge profielen", meer bepaald ten aanzien van overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid alsook ten aanzien van de internationale aanwezigheid. Het aantal aanslagen is relatief laag, zo ook het aantal burgerslachtoffers. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht heeft gejaagd. Aldus wordt besloten dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard en dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burgers eerder beperkt is.

Met betrekking tot de vraag of redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich in Jalalabad vestigt, wordt gemotiveerd dat verzoeker een lagere en middelbare opleiding tot de negende graad genoot en vervolgens een religieuze opleiding tot de leeftijd van 20 of 21 jaar. Tijdens deze religieuze opleiding verbleef hij ook een jaar in Jalalabad waardoor er van kan worden uitgegaan dat verzoeker vertrouwd is met deze stad, er mensen kent en dit geen onbekend terrein voor hem is. Bovendien wonen er twee zussen van hem, met wie hij nog contact heeft en waar van kan worden uitgegaan dat zij hem in eerste instantie zouden kunnen opvangen. Daarnaast had verzoeker een eigen zaak waar hij mensen tewerkstelde en voertuigen bezat. Derhalve blijkt hij te beschikken over een verantwoordelijkheidszin en initiatief.

Deze beoordeling, die enerzijds steun vindt in de documentatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier en anderzijds steunt op verzoekers eigen verklaringen zoals genoteerd in het gehoorverslag, wordt door verzoeker geenszins betwist. De Raad acht deze motivering dan ook afdoende en sluit zich erbij aan.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT